

Het koor liet zich niet afschrikken door de 'stevige' orkestklank. (Foto: Sieb van der Laan)

Cantica Sacra verrast met zinderende Misa Tango

—RECENSIE—

Steenwijk, Grote Kerk, zaterdagavond: Kamerkoor Cantica Sacra o.l.v. Claartje van Dokkum m.m.v. Ensemble Conservatoire, Netty Otter (mezzosopraan), Sebastian Brouwer (tenor), Martin de Ruiter (bandoneon) met Gloria (John Rutter) en Misa Tango (Luis Bacalov).

Wat hebben de traditionele katholieke liturgie en de profane tango met elkaar uitstaan? Op het eerste gehoor zijn het twee onverenigbare werelden, van kerk en kroeg. De eigentijdse van origine, Zuid Amerikaanse componist Luis Bacalov heeft in zijn Misa Tango beide culturele werelden dichter bij elkaar willen brengen. De uitvoering van deze swingende, en gelijktijdig weemoedig devote mis, verraste het Steenwijker publiek. Cantica Sacra heeft in vorige optredens het relatief bekende Gloria van Rutter en de Carmina Burana van Carl Orff gepresenteerd. Maar met deze Misa Tango had het koor een primeur (voor Noord Nederland). De partituur uit 1997 is bij Nederlandse uitgeverij niet verkrijgbaar, maar met hulp van Italiaanse connecties is het gelukt de volledige koor- en orkestpartijen naar Steenwijk te halen.

De vele ritmische en harmonische wisselingen stellen hoge eisen aan koor en begeleidingsorkest. Voor de programmering van een dergelijk 'modern' werk is lef nodig. Pauken, bandoneon en slaginstrumenten worden immers niet direct geassocieerd met de aloude teksten uit de kerkelijke traditie. De mis is vanaf het begin meeslepend, vol smeulige effecten. Tenor Sebastian Brouwer paste zijn klassieke stemsoort moeiteloos aan, waardoor het zwoele, mediterrane karakter van de solopartijen extra glans kregen. Met gewaagde glissandi en gebruik makend van rubato, bleef het werk tot het einde boeien.

Natuurlijk overstemde het tutti orkest de vocalisten in de geëxalteerde uitroepen, maar Claartje van Dokkum wist met haar gewetensvolle sturende directie koor en orkest op een lijn te houden.

Het publiek onderbrak het werk spontaan hinderlijk met applaus. Cantica Sacra maakte van het warmbloedige, harts-tochtelijke karakter van deze mis een belevenis van formaat. Het begeleidingsorkest moest alle zeilen bijzetten om de plotselinge tempowisselingen stipt te volgen. Wie heeft eerder een dergelijke gloedvolle, opgewekte geloofsbelijdenis gehoord als in dit *Creo*? Hier mengden zich profane en sacrale elementen tot een verrassend luisterspel.

De zesstemmige homofone koorzetting maakte grote indruk. Koor en orkest hervonden de balans. Voorafgaand speelde Martin de Ruiter, begeleid door Ensemble Conservatoire de 'trantrekker' *Adios Nonino* van Piazzolla. Deze programmering maakte de overgang naar de onbekende Misa Tango voor de hand liggend. Het Gloria Van Rutter sloot in stilistisch opzicht naadloos aan. De overrompende kopersectie, direct bij de aanvang, gaf het publiek een indruk van de temperamentvolle wijze waarop dit koor de partituur benaderde. Het koor liet zich niet afschrikken door de 'stevige' orkestklank. Het *miserere nobis* was, mede dankzij de gedempte begeleiding door de strijkers van een hemelse schoonheid. De moeilijke fugatische koorpartij in het derde deel (*Cum sancto Spiritu*) ging wat verloren in de grootse akoestiek.

Binnen het tijdsbestek van anderhalf uur kreeg het publiek een zinderende interpretatie te horen van goed in het gehoor liggende muziek uit de 20e eeuw. Muziek kan ontroeren, meeslepen, hartverwarmend zijn. Cantica Sacra heeft weer eens bewezen dat grenzen tussen, schijnbaar tegengestelde, culturen fictief zijn.

DICK IDEMA